

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem v právní věci

žalobce: **P. A.**
zastoupen Mgr. Kamilem Fotrem, advokátem
se sídlem Náchodská 760/67, Praha 9

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. srpna 2017, č. j. KUKHK-25121/DS/2017/GL

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vrchlabí ze dne 3. 3. 2017, č. j. PD/15472/2015/OD-VR/Pe, sp. zn. PD/565/2015/OD-VR/Pe.

2. Tímto rozhodnutím byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit tím, že porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, když dne 16. 10. 2015 ve 13:30 hod. na pozemní komunikaci ul. Vrchlabská II/295, u parkoviště P2, v obci Špindlerův Mlýn, ve směru na obec Vrchlabí, okr. Trutnov, řídil motorové vozidlo značky Subaru Impreza, registrační značky x, přičemž byl během jízdy zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky. Při kontrole se podrobil testu Drugwipe 5S ke zjištění, není-li při řízení vozidla pod vlivem jiné návykové látky, který byl pozitivní na přítomnost návykové látky Cannabis. Následně byl policistou vyzván k lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu ke zjištění, není-li při řízení vozidla pod vlivem jiné návykové látky, kterému se podrobil v Česko-německé horské nemocnici Krkonoše ve Vrchlabí. Toxikologickým vyšetřením odebraného vzorku moče žalobce dne 16. 10. 2015 v 14:40 hod., provedeným Ústavem klinické biochemie a diagnostiky FN Hradec Králové, byla v moči detekována návyková látka Kannabinoidy - pozitivní. Policií na místě nebyl zadržen řidičský průkaz. Z písemného "Znaleckého posudku" z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, čj. 1669 (483/15) - cíleným toxikologickým vyšetřením krevního vzorku - VYHODNOCENÍ TOXIKOLOGICKÉ ANALÝZY, byla v krvi žalobce prokázána návyková látka: delta-9-THC v koncentraci 6,90 ng/ml - pozitivní - tedy řídil předmětné motorové vozidlo značky Subaru Impreza, registrační značky x, pod vlivem jiné návykové látky.
3. Žalobci byla napadeným rozhodnutím uložena sankce - pokuta 8.000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, povinnost uhradit náklady řízení v zákonem stanovené výši 1.000,- Kč a nahradit náklady spojené s přibráním znalce v řízení o přestupku ve výši 3.000,- Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce podal proti shora označenému rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž v podstatě toliko blanketním způsobem namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, že pro skutkové a právní závěry žalovaného není dostatečné opory ve spisovém materiálu a že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což mělo za následek zcela neodůvodněný zásah do jeho práva na spravedlivý a férový proces.
5. Proto navrhl, aby krajský rozhodl podle ustanovení § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), pro nedostatek důvodů a pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
6. Ve lhůtě pro podání žaloby žalobu doplnil. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřoval v prvé řadě v tom, že se žalovanému nepodařilo projednat přestupek žalobce, resp. jeho odvolání ve lhůtě 12 měsíců od vydání prvoinstančního rozhodnutí ve věci. Tímto okamžikem dle žalobce počala běžet nová lhůta pro projednání přestupku, tak jak má na mysli zákonodárce v § 20 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), přičemž tato lhůta uplynula s

výročím 12 měsíců od vydání tohoto rozhodnutí. Před uplynutím této lhůty žalovaný nerozhodl, měl proto postupovat způsobem podle § 7 odst. 1 písm. f) o přestupcích, tedy rozhodnutí prvostupňového správního orgánu zrušit a řízení o přestupku zastavit.

7. Tento závěr odůvodnil žalobce tím, že zákonem č. 204/2015 Sb., kterým byl s účinností od 1. 10. 2015 změněn zákon o přestupcích, došlo k výrazné změně jeho § 20. Zákonodárce touto změnou zavedl institut přerušení běhu promlčecí lhůty pro projednání přestupků. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu je prostým jazykovým výkladem zřejmé, že zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí, kterým je žalobce uznán vinným, se běh promlčecí doby přeruší a začne běžet promlčecí doba znovu. Přerušení promlčecí doby má u jednoleté promlčecí doby význam z hlediska poskytnutí dostatku času na provedení zejména odvolacího řízení. Přerušením promlčecí doby se zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, kterým se přestupce uznává vinným, se zamezí tomu, aby promlčecí doba uplynula dříve, než bude možno řádně provést řízení o přestupku. Jinými slovy tím, že prvostupňový správní orgán vydal ve věci autoritativní rozhodnutí v podobě rozhodnutí o přestupku dne 20. 4. 2016, byla žalobci založena nová lhůta k projednání přestupku, tak jak má na mysli zákonodárce v § 20 odst. 1 a 2 zákona o přestupcích. Na plynutí této lhůty již nemělo žádný vliv vydání následných rozhodnutí o přestupku, které bylo jako nezákonné zrušeno, neboť zákonodárce žádné další možnosti přerušení lhůt v tomto případě nenormoval. Smyslem a účelem této právní úpravy ve vztahu k vydání rozhodnutí i jeho systemizaci jistě není dle žalobce neúměrné prodlužování řízení o přestupku, nýbrž vytvoření podmínek pro řádné a spravedlivé projednání věci v odvolacím řízení.
8. Výklad žalovaného i prvostupňového správního orgánu považoval žalobce za přepjatý, neboť zákonodárce jednoduše s vydáním každého dalšího nového rozhodnutí ani s jiným úkonem správního orgánu nenormoval a taxativně zde vymezil důvody, které de facto anulují význam dosud uplynulší tzv. promlčecí doby. Nelze vykládat normu uvedenou v § 20 odst. 3 věta za středníkem zákona o přestupcích v rozhodném znění tak, že pokud k přestupkovému jednání došlo dne 16. 10. 2015, pak lhůta pro projednání přestupku uplyne až k výročí dvou let od jeho spáchání, jelikož zde zákonodárce normuje objektivní lhůtu, po jejímž uplynutí již nelze přestupek projednat a to za předpokladu, že předtím neuplynula od jeho spáchání resp. přerušení běhu lhůty a počátku běhu nové lhůty doba 12 měsíců. Jinak řečeno, dle žalobce dvouletá lhůta uvedená v § 20 odst. 3 věta za středníkem zákona o přestupcích v rozhodném znění je lhůtou objektivní, zatímco lhůta 12 měsíců, ve které je nutné přestupek projednat, je subjektivní lhůtou správního orgánu, ve které musí dojít k nabytí právní moci rozhodnutí ať již prvostupňového či druhostupňového správního orgánu, k čemuž v daném případě nedošlo.
9. Srovnání žalovaného s § 34 odst. 4 a 5 trestního zákoníku pokládal žalobce za nešťastné, neboť přestupkové právo je upraveno normami přestupkového práva, zatímco trestní předpisy jsou s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe aplikovány jen tehdy, pokud užití jiných právních prostředků ke sjednání nápravy nepřichází v úvahu, neboť již byly vyčerpány nebo jsou zjevně neúčinné či nevhodné a tomu odpovídá i úprava promlčení s ohledem zejména na zájem na ochraně zcela jiných a mnohem závažnějších společenských vztahů. Navíc v trestním právu se lze setkat nejen s přerušením, ale též se stavěním promlčecích dob u trestných činů.

10. Závěrem této žalobní námitky žalobce výslovně uvedl, že dle jeho názoru došlo k zániku odpovědnosti za přestupek ke dni 28. 4. 2016, kdy bylo vydáno první z rozhodnutí, kterým byl obviněný uznán vinným, a vydání dalších rozhodnutí prvostupňovým správním orgánem jakož i žalovaným na běh lhůt podle § 20 odst. 1, 2 zákona o přestupcích v rozhodném znění nemohlo mít vliv, neboť to ani zákonodárce soudě podle důvodové zprávy neměl v úmyslu.
11. Další žalobní námitka spočívala v tom, že žalovaný měl postupovat v rozporu s příkazem zákonodárce podle § 89 odst. 2 správního řádu, neboť dostatečně nepřezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a nepřihlédl k odvolacím důvodům, v nichž žalobce poukazoval nejen na nezákonnost, ale i nesprávnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Mimo jiné namítal, že se žádného přestupku nedopustil. Výskyt zakázaných látek přičítal kontaminaci vzorku odebraného biologického materiálu, nebo tomu, že konzumoval masitý pokrm, o němž nevěděl, že byl „dochucen“ marihuanou. Tuto skutečnost zjistil až později. V době řízení motorového vozidla, než byl podroben vyšetření podle zvláštního právního předpisu, nevěděl, že je pod vlivem návykové látky. Správní orgány nezjistily, zda žalobce měl a mohl vědět, že je pod jejím vlivem. Z cíleného lékařského vyšetření je přitom zřejmé, že nevykazoval nejen známky ovlivnění návykovou látkou, ale ani žádné abstinenní příznaky a tedy není zřejmé, jak se měl a mohl dozvědět, že je nezpůsobilý k řízení motorových vozidel. Protože žalobce není konzumentem návykových látek, nemohl rozumně předpokládat, že nedopatřením zkonsumoval zakázanou látku v masovém pokrmu, a to s ohledem na další koření. Prvostupňový správní orgán měl a mohl zkoumat, zda žalobce vůbec měl možnost zjistit, že zkonsumoval zakázanou látku, a teprve poté si mohl učinit rozumný úsudek o formě zavinění. Za daných okolností žalovaný dluží žalobci vysvětlení, na základě jakých rozumných úvah vlastně dospěl k závěru, že žalobce skutečně svým jednáním naplnil všechny povinné znaky přestupku a lze jej činit odpovědným z přestupku a jaká byla jeho míra zavinění. Zvláště pokud tvrdil, že zakázané látky nekonsumoval a o jejich konzumaci se dozvěděl až ex post.
12. Dále vytkl žalobce správním orgánům, že je mu nespravedlivě přičítán výsledek toxikologického vyšetření, ačkoliv mohlo dojít ke kontaminaci biologického materiálu předtím, než byl zkoumán soudním znalcem. Do krevního vzorku bylo zasahováno třetími osobami, ačkoliv nebyly orgánem veřejné moci k takovému úkonu vůbec zmocněny. Tvrzená snaha uchovat vzorky biologického materiálu je jistě chválná, nicméně nelze připustit, aby s biologickým materiálem bylo nakládáno předtím, než jej má možnost prozkoumat soudní znalec k tomu příbraný správním orgánem. Součástí spisového materiálu není žádný protokol, ze kterého by bylo zřejmé, kdo konkrétně zasahoval do krevního vzorku obviněného. To vysvětluje až další soudní znalec PharmDr. V. V., Ph.D., který přitom žádným způsobem nevyloučil, že nemohlo dojít ke kontaminaci biologického materiálu odebraného žalobci a nesprávné přičitatelnosti výsledku toxikologického rozboru krve. Nadto nebyl proveden žádný exaktní důkaz o tom, že krevní vzorek, který měla k dispozici soudní znalkyně Ing. E. H., Ph.D., byl skutečně biologickým materiálem, který poskytl obviněný, a že nedošlo k jeho kontaminaci, ačkoliv je více jak zřejmé, že s biologickým materiálem bylo zcela neodůvodněně manipulováno.
13. V poslední žalobní námitce žalobce konstatoval, že správní orgány obou stupňů se opírají o Věstníky a vnitřní předpisy policie, které nejsou součástí spisového materiálu a které

nejsou ani zcela běžně dostupné a tedy není možné objektivně zjistit jejich obsah. Správní orgány ani neodkázaly na konkrétní normy, tedy není zřejmé, jakými konkrétními úvahami a právními normami byly vedeny při vydání svých rozhodnutí.

14. Proto žalobce setrval na původním žalobním petitu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dospěl k závěru, že uvedený přestupek žalobce je bezpečně prokázán a odůvodněn. V daném případě se v řízení prokazuje, zda řidič řídil motorové vozidlo a byl ovlivněn alkoholem nebo návykovou látkou. Řidič se považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem (tj. Nařízení vlády č. 41/2014 ze dne 26. 2. 2014). Podle ustanovení § 1 odst. 1 Nařízení vlády je limitní hodnota návykové látky Delta-9-THC v krevním vzorku 2 ng/ml, u žalobce byla prokázána návyková látka ze skupiny delta-9-THC v koncentraci 6,90 ng/ml, čímž překročil tuto limitní hodnotu o více jak 3x.
16. Správní orgán provedl dokazování v dané věci, mj. výslech svědka zasahujícího policisty pprap. M. Z. dne 20. 2. 2017, vyžádal si znalecký posudek z Ústavu klinické biochemie a diagnostiky, FN Hradec Králové, aby bylo vyvráceno tvrzení žalobce o možné manipulaci s jeho odebranou krví (na listu č. 136-140 spisu je podrobně popsáno, v kolika zkumavkách byl biologický materiál žalobce dodán, v jakém stavu, jak byl označen a jak byl biologický materiál uzavřen). Z výše uvedeného znaleckého posudku vyplývá, že byl dodán biologický materiál pocházející od žalobce. Ve znaleckém posudku je podrobně popsán postup přípravy vzorku až do jeho dodání ke znaleckému zkoumání do toxikologické laboratoře, Krajské zdravotní, a.s. - Nemocnice Most.
17. Dále bylo jednoznačně zjištěno místo spáchání předmětného přestupku, správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že se žalobce dopustil předmětného přestupku na pozemní komunikaci v ulici Vrchlabská II/295, u parkoviště P2 v obci Špindlerův Mlýn, přičemž pozemní komunikace – silnice II. třídy č. 295 vedoucí ulicí Vrchlabská u parkoviště označené P2 (Hromovka) se nachází v obci Špindlerův Mlýn pouze na jednom místě, tedy nelze zaměnit místo spáchání předmětného přestupku.
18. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, tedy zda si opatřil dostatečné podklady pro rozhodnutí tak, aby mohl řádně usuzovat na skutkové i právní otázky, které pro své rozhodnutí potřeboval zodpovědět. Napadené rozhodnutí proto považoval za správné a odpovídající řádně zjištěným skutečnostem. Navrhl tedy zamítnutí žaloby.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání, neboť žalobce to v žalobě výslovně navrhl, žalovaný vyslovil souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
20. Prvá žalobní námitka stěžovatele spočívá v tom, že v posuzovaném případě již uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupku stanovená v § 20 zákona o přestupcích.

21. Ve znění před novelou stanovil § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, že *„[p]řestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie“*.
22. Novelou č. 204/2015 Sb. byly do § 20 zákona o přestupcích s účinností od 1. 10. 2015 vloženy nové odstavce 2 a 3, které znějí: *„Běh lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením“* (odstavec 2). *„Přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odstavce 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynuly-li od jeho spáchání dva roky“* (odstavec 3). Novela tedy zavedla institut přerušení běhu prekluzivní lhůty. V důsledku vyjmenovaných skutečností se běh jednoleté prekluzivní doby přeruší a tato začne běžet znovu. Zároveň je však stanovena objektivní prekluzivní lhůta dvou let, jejímž uplynutím zanikne odpovědnost pachatele za přestupek.
23. Problematikou běhu prekluzivní lhůty v projednávané věci se zabýval žalovaný na str. 10 napadeného rozhodnutí. Kromě skutečnosti, že tuto dobu nazýval nesprávně dobou promlčecí (jakož i žalobce v žalobě), což je ovšem nepřesnost, který nemá pro posouzení dané otázky relevanci, nelze dle krajského soudu tomuto posouzení žalovaného co vytknout.
24. Za vhodné považuje zopakovat přehledným způsobem, obdobně jako to učinil žalovaný, kdy v dané věci došlo k událostem, které měly význam pro přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích, v důsledku nichž začal nový (jednoroční) běh této lhůty dle odst. 3 téže normy.
25. Ke spáchání předmětného přestupku došlo dne 16. 10. 2015. Správní řízení o přestupku bylo zahájeno dne 30. 10. 2015 oznámením o zahájení řízení – tímto přerušením lhůty pro projednání přestupku počal běh nové (jednoroční) lhůty (do 30. 10. 2016). Dne 27. 4. 2016 bylo vydáno (první) meritorní rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným – tímto přerušením lhůty pro projednání přestupku počal běh nové (jednoroční) lhůty (do 27. 4. 2017). Dne 23. 9. 2016 bylo vydáno (druhé) meritorní rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným – tímto přerušením lhůty pro projednání přestupku počal běh nové (jednoroční) lhůty (do 23. 9. 2017). Dne 3. 3. 2017 pak bylo vydáno (třetí) meritorní rozhodnutí, jímž byl obviněný uznán vinným – rovněž tímto přerušením lhůty pro projednání přestupku počal běh nové lhůty (omezené již ovšem datem dvou let od spáchání přestupku, tedy datem 16. 10. 2017).
26. Z uvedeného skutkového stavu věci je tedy zřejmé, že k prekluzi lhůty pro projednání přestupku nedošlo. Správní orgány projednaly přestupek ve lhůtách stanovených v 20 zákona o přestupcích. Dodržely jednoleté lhůty od spáchání přestupku, které začaly opakovaně běžet od okamžiku zahájení správního řízení, a vždy od okamžiku vydání rozhodnutí o přestupku, jímž byl žalobce z přestupku uznán vinným. V tomto řízení byla vydána prvoinstančním správním orgánem tři taková rozhodnutí, první dvě z nich byla žalovaným coby odvolacím orgánem zrušena a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k dalšímu řízení. Tato skutečnost však není pro přerušení běhu lhůty pro projednání přestupku a současný nový začátek jejího běhu významná. Žalobci tak není možno přisvědčit v tom, že by přerušení lhůty pro projednání přestupku a začátek nového běhu této lhůty mohlo způsobit pouze první rozhodnutí správního orgánu,

kterým byl obviněný z přestupku uznán vinným. Pro takový výklad neposkytuje ustanovení § 20 zákona o přestupcích oporu. Právě stanovení objektivní dvouleté lhůty dvou let od spáchání přestupku, po uplynutí které již nelze přestupek projednat, představuje zákonnou pojistku proti tomu, aby nemohlo dojít k nekonečnému zahajování běhu nových (jednoročních) lhůt k projednání přestupku postupem vymezeným v § 20 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích. Ani k překročení této objektivní lhůty v projednávané věci nedošlo. Uvedenou žalobní námitku tedy krajský soud důvodnou neshledal.

27. Obsahem druhé žalobní námitky bylo tvrzení žalobce, že se žádného přestupku nedopustil, protože konzumoval masitý pokrm, o němž nevěděl, že byl dochucen marihuanou. Před tím, než usedl za volant motorového vozidla, tedy dle svého tvrzení nevěděl, že je pod vlivem návykové látky. V návaznosti na to vytkl správním orgánům, že se s touto jeho obranou nesrovnaly a ačkoliv nezjistily, zda se žalobce měl a mohl dozvědět, že je nezpůsobilý k řízení motorových vozidel, učinily úsudek o formě zavinění.
28. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že v průběhu pojednávání zjištěného protiprávního jednání dne 16. 10. 2015 žalobce s žádným vysvětlením, proč byla po provedení zkoušky v jeho těle zjištěna jiná návyková látka, nepřišel. Při ústním projednání přestupku dne 11. 2. 2016, jehož se žalobce osobně neúčastnil, sdělil jeho zástupce, že jediným rozumným vysvětlením zjištěné hladiny delta-9-THC ve vzorku žalobcovy krve je to, že krevní vzorek byl kontaminován složkami obsaženými v konopné masti, kterou toho dne žalobce coby lyžař použil na zraněné ruce, konkrétně v oblasti předloktí levé i pravé ruky za účelem zvýšení zhojení zranění, které utrpěl při sportu. Dne 16. 2. 2016 pak zástupce žalobce učinil podání nazvané „Doplnění protokolu o ústním jednání ze dne 11. 02. 2016“, v rámci něhož přišel s tvrzením, že dne 15. 10. 2015 v odpoledních hodinách konzumoval společně s přáteli alkohol (vodku) a dále domácí sekanou s chlebem. Po konzumaci sekané a alkoholu mu nebylo dobře, což přikládal jednak konzumaci alkoholu a jednak tomu, že obvykle konzumuje stravu mnohem lehčí, než je pečená masová směs s chlebem. V den řízení motorového vozidla se cítil k této činnosti plně způsobilý. V návaznosti na to žalobce navrhl výslech dvou svědkyň, které s ním konzumovaly stejné jídlo, a rovněž jim poté bylo nevolno. Od nich se také později dozvěděl, že v masové směsi měla být vedle dalšího koření i marihuana.
29. Předně není pravdou, že by toto tvrzení žalobce zůstalo správními orgány opomenuto. Správní orgán I. stupně se touto námitkou zabýval na str. 8 svého rozhodnutí. Důvod pro navržený výslech svědků ale neshledal. Uvedl, že nebyl doložen rozbor oné masové směsi, z něhož by vyplynulo, že v ní skutečně byla obsažena marihuana. Žalobce nedoložil nikterak ani skutečnost, že mu po požití právě této směsi mělo být nevolno, to mohl být i důsledek nadměrné konzumace alkoholu. Především však správní orgán vyhodnotil uvedené žalobcovo tvrzení a vysvětlení, jak se do jeho krve dostala jiná návyková látka, za zavádějící, neprůhledné a nevěrohodné. Zdůraznil, že žalobce přišel s tímto tvrzením a návrhem na výslech svědků zhruba čtyři měsíce po spáchání přestupku a toto tvrzení a návrh nevznesl ani při ústním jednání dne 11. 2. 2016. S tímto hodnocením uvedeného žalobcova tvrzení, jakož i s důvody, pro které správní orgán neprovedl výslech navržených svědků, se krajský soud plně ztotožňuje. Je opravdu s podivem, že by si žalobce vzpomněl, co mohlo být příčinou přítomnosti jiné návykové látky v jeho krvi, až po tak dlouhé době po spáchání přestupku a až poté, co se jeho

zástupce zúčastnil ústního pojednání přestupku. Přitom na tomto jednání zástupce žalobce uváděl zcela jiný důvod vysvětlující přítomnost marihuany v žalobcově krvi (konopná mast). Pokud s vysvětlením tak závažné skutečnosti vystoupil zástupce žalobce až několik dnů po tomto jednání, je nutno takové tvrzení skutečně označit za nevěrohodné a účelové, vedené snahou vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek. Je pravdou, že žalovaný se již této problematice podrobněji nevěnoval a shora uvedené závěry prvoinstančního správního orgánu nerozvedl, nicméně z obsahu napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že se s nimi ztotožnil. Krajský soud zdůrazňuje, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je nutno nahlížet jako na jeden celek a odůvodnění dané problematiky správním orgánem prvního stupně považuje za zcela dostačující. Soulad správních orgánů obou stupňů v této otázce je pak zřejmý rovněž z těch pasáží jejich rozhodnutí, v nichž se vypořádaly s problematikou existence zavinění žalobce jako jednoho z obligatorních znaků přestupku (správní orgán I. stupně na str. 8 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 16 až 19 napadeného rozhodnutí).

30. Ve třetí žalobní námitce se žalovaný věnoval možnosti kontaminace vzorku odebraného biologického materiálu. Nevznesl v tomto směru ovšem nic nového ani nic konkrétního. Zůstal na obecných tvrzeních, že než byl biologický materiál zkoumán soudní znalkyní Ing. E. H., Ph.D., tak že bylo do krevního vzorku zasahováno třetími osobami, že ve spise není žádný protokol, z něhož by bylo zřejmé, kdo do tohoto vzorku zasahoval, že ani ze znaleckého posudku soudního znalce PharmDr. V. V., Ph.D., neplyne, že nemohlo k dané kontaminaci dojít a že nebyl proveden důkaz, že krevní vzorek, který měla k dispozici soudní znalkyně Ing. E. H., Ph.D., byl skutečně biologickým materiálem poskytnutým žalobcem.
31. Všechny tyto námitky vznášel žalobce již v průběhu správního řízení. A všechny byly správními orgány spolehlivě vyvráceny. Ostatně zejména z důvodu podrobnějšího zkoumání a prokazování právě ohledně této problematiky zrušil žalovaný dvakrát prvoinstanční správní rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně spolu s pokyny, jak důkazní řízení v tomto směru doplnit, k dalšímu řízení. Správní orgány se proto možností kontaminace odebraných vzorků biologického materiálu třetími osobami a identifikací odebraných vzorků ve vztahu k osobě žalobce velmi pečlivě a podrobně zabývaly – správní orgán I. stupně na str. 4 až 9 svého rozhodnutí, žalovaný pak na str. 12 až 16 napadeného rozhodnutí. Popsaly všechny důkazy, které k této otázce provedly, tyto důkazy vyhodnotily, na základě tohoto vyhodnocení popsaly zjištěný skutkový stav věci a učinily právní závěry. K tomuto postupu správních orgánů nemá krajský soud žádných výhrad. Na jejich skutková zjištění a právní závěry proto v podrobnostech odkazuje, neboť se s nimi ztotožňuje.
32. Nepovažuje totiž za účelné, aby všechna zjištění správních orgánů, která se opírají zejména o svědecké výpovědi policistů, kteří byli přítomni odběru vzorků biologického materiálu žalobce a kteří potom zajišťovali jejich uložení a následný převoz do zdravotnického zařízení, a o výsledky znaleckých posudků ustanovených soudních znalců Ing. E. H., Ph.D., a PharmDr. V. V., Ph.D., opisoval. A to navíc za situace, kdy žalobce v žalobě nepřišel s žádným konkrétním tvrzením, proč by důkazy provedené správními orgány, resp. závěry z nich správními orgány vyvozené, měly být nesprávné nebo dokonce nezákonné. Žalobce zcela pomíjí např. pregnantní zjištění soudních znalců, kteří vyloučili možnost kontaminace odebraných vzorků biologického materiálu, stejně jako závěr znalců, že tento materiál (moč i krev), v němž byla zjištěna přítomnost

jiné návykové látky, byl nepochybně odebrán právě jemu. Zůstal tak pouze u zcela obecných a ničím nepodložených tvrzení typu „*ačkoliv je více než zřejmé, že s biologickým materiálem bylo zcela neodůvodněně manipulováno.*“ Ani tato žalobní námitka tedy důvodnou nebyla.

33. Poslední žalobní námitka pak obsahovala zcela obecnou výtku žalobce, že pokud se správní orgány dovolávaly ve svých rozhodnutích rovněž toho, že bylo postupováno dle vnitřních předpisů Policie ČR, pak ty že nejsou ve správním spise založeny, nejsou běžně dostupné, není tak možné zjistit jejich obsah, správní orgány ani neodkázaly na konkrétní normy těchto předpisů.
34. K uvedenému nutno konstatovat, že pokud žalobce hovoří o nedostupnosti vnitřních předpisů Policie ČR, nevyplývá z obsahu správního spisu, že by se seznámení s jejich obsahem v průběhu správního řízení domáhal. Nelze tedy konstatovat, že by správní orgány odepřely žalobci možnost se s obsahem předmětných předpisů seznámit, žalobce o to nežádal. Těžko tedy dnes může svoji neznalost daných předpisů klást k tíži správním orgánům. Pro dokreslení procesní aktivity žalobce krajský soud konstatuje, že před vydáním posledního meritorního rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce přípisem ze dne 20. 2. 2017 (doručeným téhož dne do datové schránky jeho zástupce) vyrozuměn o tom, že má možnost se dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s podklady rozhodnutí. Této možnosti ve stanovené lhůtě nevyužil. Žádný konkrétní rozpor napadeného rozhodnutí s vnitřními předpisy Policie ČR (blíže neidentifikovanými) pak žalobce v žalobě neuvedl.
35. Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou dle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 13. června 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu